

[Indenrigs- og boligministeren.]

forhøjelse fradrages de huslejestigninger, som lovforslaget hjemler.

For erhvervslokaler kan der blive tale om en forhøjelse på indtil 10 pct. Her har den enkelte lejer adgang til at protestere, og nævnet kommer så til at tage sig af spørgsmålet, men også i dette tilfælde vil det være lejeren, som skal påvise lejkravets urimelighed.

Udover disse 10 pct. kan der på samme måde som for andre lejemål blive tale om en forhøjelse på indtil 7 pct.

Et af de vanskeligste problemer, som denne lovgivning rejser, er af administrativ karakter. Det forekommer mig, at udvalget ved udarbejdelsen af forslaget har gjort sig megen umage for at begrænse det administrative apparat, men jeg tror alligevel, vi må regne med betydelige administrative opgaver i begyndelsen i alt fald, indtil virkningerne af lovens bestemmelser har bundfældet sig.

Jeg tror imidlertid, det er lykkeligt, at denne administration henlægges til upartiske huslejenævn, og jeg er tilfreds med, at der indføres særlige boligretter, der er uafhængige af politiske synspunkter.

Lovforslaget indeholder en bestemmelse om, at loven skal optages til revision i rigsdagssamlingen 1953—54. Det er med denne bestemmelse efter min mening angivet, at ingen venter, at dette lovforslag, når det først føres ud i livet, skal vise sig fejlfrit, og det er — såvidt jeg kan se — også udtryk for, at man er klar over, at dette kun er en station på vejen mod en endelig og varigere løsning af problemet.

Den tilnærmelse mellem huslejeniveauerne, som dette forslag kan medføre, er utvivlsomt for ringe til at give sig større udslag. Vi vil derfor i den kommende tid stadig ligge under for virkningerne af forskelligheden mellem lejen i gamle og nye ejendomme. Det vil sige, at der stadig vil råde en usundhed, som kan skade byggepolitikken og dermed forhale det tidspunkt, da vi sorgløst kan sige farvel til en del af de meget betydelige indgreb, som lejelovgivningen rummer.

Jeg venter ikke — som jeg allerede har antydnet —, at dette forslag skal vække bifald, hverken i grundejernes organisationer eller i lejernes. Men jeg tror, at jeg er i overensstemmelse med grundsetningerne for al realpolitik, når jeg alligevel fremsætter dette forslag og opfordrer det høje ting til at give det en hurtig og velvillig behandling.

Forsømmer vi dette øjeblikks muligheder,

er den næste termin udgangen af november, og der er meget lidt grund til at tro, at stemningen til den tid ville gøre forhandlingerne lettere.

Jeg skal herefter gøre nogle bemærkninger om forslaget til lov om ændringer i byggestøttelovgivningen m. m.

Den 28. oktober 1949 fremsatte min forgænger som boligminister, det ærede medlem hr. Kjærboel, forslag til lov om ændringer i byggestøttelovgivningen. Efter forslaget første behandling blev der af folketinget nedsat et udvalg vedrørende lovforslaget, men dette udvalg afsluttede ikke sit arbejde i rigsdagssamlingen 1949—50, og den tidligere regering genfremsatte ikke lovforslaget i indeværende rigsdagssamling, men nedsatte i stedet for det tidligere nævnte udvalg, mand og mand imellem kaldet det politiske lejelovsudvalg, som også fik den opgave at behandle forslaget om statens støtte til boligbyggeriet.

Dette udvalg har bl. a. drøftet det i oktober 1949 fremsatte lovforslag samt forskellige andre spørgsmål i forbindelse med statens støtte til boligbyggeriet. Udvalget har nu afgivet betænkning til ministeriet også om ændringer i byggestøttelovgivningen. Regeringen har tiltrådt det af udvalget udarbejdede forslag til ændringer i denne lovgivning, og det forslag, jeg hermed fremsætter for det høje ting, er enslydende med udvalgets forslag.

I forhold til det af den tidligere regering fremsatte lovforslag betyder dette lovforslag en væsentlig indskrænkning af de økonomiske ofre, der fra statens og kommunernes side ydes boligbyggeriet. Jeg skal senere komme nærmere ind herpå, men først skal jeg kort gøre rede for bestemmelserne i lovforslaget.

På alle de væsentlige punkter bygger lovforslaget på det af den tidligere regering fremsatte. Dette gælder således med hensyn til begunstigelserne af familier med børn, begunstigelserne af alders- og invaliderentemodtagere og kronisk syge, statslån til alderdomshjem m. v., forhøjelse af lånegrænserne og lempelser af kommunernes garanti-forpligtelser. Ligeledes imødekommer lovforslaget principperne i det forslag til ændret affattelse af byggestøttelovens kapitel VII om lån til opførelse eller forandring af ejendomme med socialt eller kulturelt formål, som var udarbejdet af boligministeriet under den tidligere regering.

Men næsten overalt gælder det, at lovforslaget ikke går så vidt som det tidligere lovforslag. Jeg skal ikke komme nærmere ind på detaljer i det tidligere lovforslag,